

Néma üzemmód

HANGÉRIEN RIPABLIK

KÁCSOR ZSOLT

Egyik délután éppen dolgozom, amikor megcsörren a telefonom, s mivel most ismét egy francia regényt magyarártok, annyira benne vagyok a munkában, hogy a telefonba hülye módon franciául szólok bele:

– Allô! Oui!

Némi zavart csönd támad a vonalban, én meg közben azon boszszankodom (oh, putain...), hogy miért is felejtettem el lenémítani a telefont... Pedig írás előtt mindig le szoktam némitani, s mivel utálok telefonon beszélni, szerencsére mindig elfelejtem visszakapcsolni. A néma üzemmód, igen, az való nekem.

– Jó napot kívánok, az iskolából hívom, a kislánya tanítónője vagyok, ugye Lilike apukájával beszéltek? – kérdezi egy női hang, s abban a pillanatban eláll a szívverésem.

Szívmegeállás. Uramisten, mi történt a kislánnyal?!

Soha, de soha nem hívtak még engem az iskolájából délután. Mi tör-

Azt hiszem, rosszul hallok. Az előbb még apai sikolyok vertek visszhangot bennem, most meg sírni tudnék az örömtől.

tént? Baleset? Jól van? Él még??? Azt hiszem, ilyen az, amikor nem a telefon, hanem a test kapcsol néma üzemmódba. Jaj, nyögöm magamnak befelé, kifelé azonban egy hang sem jön ki a torkomon. Aztán csak megszólalok.

– Tessék mondani, én vagyok – mondom, s aztán hebegek valamit arról, hogy elnézést a hülye francia miatt, éppen dolgozom, s ilyenkor átkapcsol az agyam, de tessék mondani, jaj, hallgatom. S lélekben máris fel vagyok készülve a legrosszabbra. Pontosabban szólva dehogy vagyok felkészülve. Ha történt valami a kislánnyal, ha bántotta valaki, akkor odamegyek, és... Oh, le fils de pute! Megkeserüli! Egy szúnyogot is büntudattal ütök agyon, de ha valaki a kislányomat bántaná, akkor megfojtánám, négyfelé vágnám, miszlikbe aprítanám, senkinek nem ajánlom, hogy egy lányos apukával kezdjen... Na de mi történt velem?!

A vonalban megszólal az előbbi kedves női hang:

– Az történt, hogy Lilike egyik osztálytársának annyira beázott a cipője, hogy nem tudja felvenni, és Lilike felajánlotta, hogy kölcsönadja neki a benti tornacipőjét. És most csak azt szeretném megkérdezni, hogy engedélyezi-e, hogy a kislánya

cipőjét egy időre odaadjuk az osztálytársának.

Azt hiszem, rosszul hallok. Az előbb még apai sikolyok vertek visszhangot bennem, most meg sírni tudnék az örömtől. Egyrészt ugye a gyerekeknek semmi baja, másrészt pedig... Hát igen, ő az én kislányom! Igen! Önként felajánlotta a saját cipőjét! Igen! Adakozik, segít, támogat. Jaj, istenem. Hát mégsem volt minden hiába... Ez az eredménye annak, hogy amikor Lilikével sétálva az utcán valóban rászorultnak tűnő kéregetőt látunk, akkor odanyomok egy százast Lilike kezébe, s megkérem, hogy adja át annak a szegény embernek... Ime, ez az eredménye annak, hogy amikor az aluljáróban utcazenészt hallunk, a zsebemből kisöpröm az aprót, odaadom Lilikének, s megkérem, hogy dobja bele a zenész kiterített hangszertokjába... Látod, Liló, ő nemcsak zenél, hanem dolgozik, s aki dolgozik, annak pénz jár a munkáért...

– Hát persze, hogy engedélyezem, hogyne – makogom a telefonba még mindig az első sokk hatása alatt állva, majd persze rögtön elötör belőlem az apai hengegés: – Ugye, milyen rendes kislányom van?

S szinte hallom, ahogy megindul a szívem dobogása újra.